

baptist.dk

3
2024

På kanten

3 Kanten

– leder

4 Sindsygt stressende at være kriminel

– interview med Martin Bentsen

7 At møde udsatte mennesker

– interview om etik

10 Middelklassen og »dem på kanten«

– en psykologisk forklaring

12 Det ku' være mig

– livet er ikke retfærdigt

15 At forfølge sin drøm

– portræt af Lise Emming Weber-Hansen

18 Gevinsten

– portræt af Pia Duebjerg Andersen

20 Baptistspejderne: Fra ledelseskrisse til håb for fremtiden

– spejderkorpset fortsætter som selvstændigt

22 Karneval i Aalborg med Englevagt

– kirkerne tager hånd om deltagerne

24 Børge Berntsen – en kunstnerisk visionær baptistpræst

– juleevangeliet på kirkens ruder

26 Økumenisk samarbejde om uddannelse af præster slutter

– SCMT lukker

27 Genstart2025 - processen tager form

– om fornyelsesprocessen
Genstart2025

30 Min dåb

– serie af samtaler med nydøbte

31 Glimt – Genstart 2025

31 Navne

32 Alting har sin tid

– serie om menigheder

34 Unges engagement i internationalt missionsarbejde

– hvad får dem til det?

36 Hvad ville Jesus have gjort?

– klumme

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 3, 2024 – 171. årgang

Forsidefoto: Erik McLean – Unsplash

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 4: 11. oktober 2024. Deadline 12. august
Nr. 5: 13. december 2024. Deadline 14. oktober

- baptist.dk kan læses på www.baptist.dk.
- følg også bladet på Facebook.
- bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Jamie Lynn Cunningham
tlf. 6089 1441, jamielynn.cunningham@yahoo.com
Mads Leth
tlf. 2972 7860, lethmads@gmail.com
Lone Møller-Hansen
tlf. 2347 4015, lm-h@outlook.dk
Renathe Zimmermann
tlf. 6165 2656, renathezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven: **Ole Engel**

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 2.800

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Baptistkirken i Danmark

Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 90519 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Kanten

Jeg lider lidt af højdeskræk. Jeg vil ikke kalde det en decideret lidelse eller fobi, men jeg er bange for højder.

[≡] Mads Leth

[📷] Erik McLean – Unsplash

Jeg er bange nok for højder til, at jeg synes, det er vældig ubehageligt at nærme mig rælingen på Molslinjen, når den krydser Kattegat, og jeg skal tage en ret stor portion mod til mig for at turde gå helt hen til udsigtshegnet på toppen af Rundetårn. Jeg tør næsten ikke nærme mig *kanten*, for min mavefornemmelse fortæller mig, at kanten er farlig. Hvad er der på den anden side, hvor alt hører op? Falder man ned? Er kanten den sidste bastion før afgrunden, og er hegnet for øvrigt sikkert eller vakkelvorn?

Kanten drager og lokker!

Parallelt med frygt for *kanten* fascineres jeg også af den. Det er uimodståeligt fristende at tage et lille skridt eller to og nærme sig for at få en bedre udsigt og blot et enkelt kig mod horisonten eller mod dybet. Jeg

har det faktisk med kanter, som jeg har det med gyserfilm! Jeg hader dem, og jeg elsker dem på én og samme tid. Jeg tør ikke se dem – og kan på trods af frygten alligevel ikke lade være.

Vi kender nok alle til fornemmelsen af at blive fristet af et 'kig ud over kanten'. Måske fordi vi her finder nye perspektiver på tilværelsen og muligheder i livet. Måske fordi vi står på kanten af noget større end os selv, som vi ikke forstår fuldt ud. Måske er det på kanten, vi finder både håb og udfordring og opbygger modet til at stille spørgsmål og søge forståelse?

Jeg tror, at Noa sad på kanten, da han byggede sin ark milevidt fra havet. Da Johannes Døberen mange århundreder senere råbte i ørkenen, var det fra rælingen på kanten af samfundet. Og da disciplene atter senere ved bredden af Genesaret Sø smed fiskegarnet, de havde i hænderne, og forlod alt, hvad de ejede og havde kært for at følge Jesus, var det, fordi de havde modet til at kigge ud over kanten.

Sindssygt stressende at være kriminel

Martin Karyo Bentsen er 44 år. Han har siddet 13 år i fængsel: »Kun Gud kunne frelse mig.« Nu er han præst i en frimenighed, gift og har to børn.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Private

Martin Karyo Bentsen fortæller, at hans mor på 16 år »kastede ham på badeværelsesgulvet«, da han var spæd. Han kom på sygehuset og fik formentlig en hjerneskade. Om det er årsagen til, at han fik en skæv start på livet, er uvist, men han voksede op hos sin mormor, blev kropumulig i skolen, og i 3. klasse blev han smidt ud, blev tvangsfjernet og kom på et hjem for utilpassede unge. Her kom han i det, nogle vil kalde »dårligt selskab«, og den kriminelle løbebane blev lagt.

»Jeg forsøgte at imponere vennerne ved at gøre det, der var værre end det, de gjorde. Smadrede de fem vinduer, smadrede jeg ti. Selvom min samvittighed i begyndelsen protesterede, så var anerkendelsen vigtigere.«

Med i Bandidos

Martin var 15 år, da han første gang kom i fængsel, og indtil han var 33 år, sad han 13 år bag tremmer. Han har en straffeattest så lang som en smørrebrøds-seddel. Tævede både fængselspersonale, læger og indsatte. Han havde et voldsomt temperament, som han slet ikke kunne styre.

I en af perioderne ude blev han medlem af Bandidos: »At være med i en bande er det højeste, man kan opnå, når man er kriminel«,

forklarer han. I spjældet igen var det sidste, han gjorde at slå en medfange halvt fordærvet med en stegepande og overhælde ham med kogende vand. Så kom han i isolationscelle.

I cellen nåede han bunden og var træt af sit liv. Han begyndte at læse i den eneste bog, han fik lov til at få med i cellen. Bibelen. Han læste seks, otte, op til 12 timer om dagen. Og læsningen forvandlede ham, uden at han selv vidste det. Det var omgivelserne, der først spurgte: »Hvad sker der?« Han var ikke lænere opfarende, når han ikke fik sin vilje.

Mødte sin kone på bibelcamping

Martin besluttede, at han ville være præst. Han tog HF og en bachelor i teologi på Mariager Højskole. Her så han stillingsannoncen fra Herning Oasekirke, og de blev ikke afskrækket af hans fortid. Måske tværtimod. Så de sidste fire år, har Martin været præst i den frikirke. Han er gift med Farah, som han mødte på en bibelcamping, og sammen har de datteren Mira på to år, og da jeg interviewer ham, kan en søn komme til verden når som helst.

»Jeg forsøgte at imponere vennerne ved at gøre det, der var værre end det, de gjorde.«

»Han begyndte at læse i den eneste bog, han fik lov til at få med i cellen. Bibelen.«

Hvorfor endte du derude på kanten?

»Jeg tror, det er et samspil af flere ting. Allerede første skoleår følte jeg mig forkert. Jeg fik megen skæld ud, fordi jeg havde flyvske tanker. Jeg glemte alt om det, jeg egentlig skulle. Blev distraheret. I 3. klasse opsøgte jeg min mor, og flere gange var hun ved at tage sit eget liv. Når jeg spurgte: »Hvorfor?«, sagde hun, at det var på grund af mig. Og jeg tænkte: »Er det virkelig så galt med mig?« Jeg troede, at jeg ikke var værd at elske.«

Den institution, han boede på, fra han var 10 til 13 år, er senere blevet lukket pga. børnemishandling. Halvdelen af drengene dér skulle have været i fængsel. »Man bliver præget af sine omgivelser«, forklarer Martin.

Intakt samvittighed

»Jeg bliver tit spurgt, hvad jeg fortryder mest. Faktisk var det, da jeg som 14-årig stjal penge fra min bedstefar. For dengang var min samvittighed stadig intakt. Hvis nogen havde sagt til mig dengang, hvor langt jeg skulle komme ud i misbrug og kriminalitet, ville jeg have sagt »No way«. Første gang jeg stjal en bil, rystede →

→ min hånd så meget, at skruetrækkeren ikke kunne ramme låsen. Men jo flere gange, man har gjort det, jo nemmere er det. Det er vanvittigt skræmmende. Da jeg kom til mig selv i fængslet, tænkte jeg: »Hvordan kom du så langt ud?« Jeg er egentlig glad for, at alle instanser havde opgivet mig. Psykologen sagde, at jeg var uden for pædagogisk rækkevidde. For så var det kun Gud, der kunne frelse mig«, siger Martin.

Folk dør da hele tiden

Hvordan er livet på den kriminelle kant af samfundet?

»Det er sindssygt stressende. Hvis jeg fik en dom på tre til seks måneder, glædede jeg mig til at komme i fængsel. For der var ikke samme usunde miljø og kaos. Det første år, jeg var gift med min kone, døde 12 i min tidligere om-

»Her så han stillingsannoncen fra Herning Oasekirke, og de blev ikke afskrækket af hans fortid. Måske tværtimod.«

gangskreds. Hun spurgte: »Er du ligeglad?«. Og jeg svarede, at folk da dør hele tiden – af en overdosis, ved at køre galt, når de er stukket af fra politiet, slået ihjel af andre... Jeg har ikke styr på, hvor mange jeg har kendt, der er døde. Nu kan jeg se, at på de syv år, jeg har været sammen med Farah, er der to, vi kender, der er døde – af kræft. Det er det.«

Kvinde bad for ham i 25 år

Martin har bevæget sig fra den ene kant til den anden. I dag elsker han at fordybe sig i Bibelen, i grundteksterne på græsk og hebræisk. Måske fordi det var ved at læse Bibelen, Gud nåede ind til ham.

Faktisk tror han, at han blev kristen, fordi en kone i de blokke, han voksede op i, bad for ham. Da han var 18 år, opsøgte han hende,

»Det første år, jeg var gift med min kone, døde 12 i min tidligere omgangskreds.«

fordi han havde hørt, at det hjalp, når hun bad for folk.

»Det eneste, der kan hjælpe dig, er, at du giver dit liv til Jesus«, sagde hun til Martin, og så brugte han halvandet år på at prøve at gøre sig fortjent til Guds kærlighed. Til sidst opgav han og tænkte, at han nok var dømt til fortabelse. Men da han mange år senere kom tilbage til denne kristne kvinde, fortalte hun, at deres første møde faktisk var, da han var seks-syv år gammel og gemte sig i busken ved hendes lejlighed. »Jeg har bedt for dig hver dag lige siden,« fortalte hun.

At møde udsatte mennesker

Interview med Klaus Abildgaard om etikken i mødet med de udsatte.

[≡] Hanne Kiel
[📷] Private

»Ud fra min erfaring og læsning vil jeg sige: De udsatte er mennesker, som er bundet, er afhængige, er ramt, og de har mistet noget eller nogen«, siger Klaus Abildgaard. »De er ofte misbrugere eller er blevet misbrugt. Mange har ondt i fortiden og/eller nutiden, og derfor også i fremtiden. Tit er de mennesker med særlige behov, og de kan ikke opfylde samfundets krav og forventninger.«

Er de udsatte midaldrende hjemløse mænd? Eller er det vores fordom?

»De midaldrende mænd er i overtal. Ikke alle udsatte er hjemløse. Man kan være udsat på mange forskellige niveauer. Udsathed er en proces, der kan gå hurtigt eller langsomt. Hjemløshed er blot en del af det. Egen bolig kan også være et problem. Af forskellige grunde tør man måske ikke være i sit hjem, så man opholder sig andre steder – man er »funktionel hjemløs«.

»»Det er en vigtig pointe: Jesus møder alle mennesker med lige værdighed.««

Gør noget særligt sig gældende i mødet med de udsatte?

»Der er flere niveauer i relationerne til de udsatte:

- relationen menneske til menneske: her råder den rene frivillighed.
- de filantropiske foreninger som fx Blå Kors og Kirkens Korshær: her er det som regel en blanding af ansatte og frivillige, og dermed professionelle og amatører.
- det institutionelle niveau med sagsbehandlere, psykiatrien, misbrugscentre osv. →

→ Vi møder nu og da de udsatte med den attitude, at det er synd for dem. Det fører til en stigmatisering og medfører, at vi taler til dem eller om dem, mens vi holder os selv lidt på afstand og undgår at møde dem i øjenhøjde. Det er en konsekvens af behandlersamfundet. Hjælpen er blevet institutionaliseret: Vi er barmhjertige samaritanere fra 8-16. Der er sket en professionalisering og specialisering af hjælpen. Det er udmærket, at hjælperen er godt klædt på til opgaven, men forholdet mellem den professionelle og den udsatte er ikke ligeværdigt. Det er asymmetrisk, og det giver et modsætningsforhold.«

Hvad er et værdigt liv?

»Værdigt i forhold til hvad? Jeg har mødt nogle fattige og udsatte, der udstrålede større værdighed end andre velbjærgede. Skønt de selv havde behov for hjælp, magtede de at række ud for at hjælpe andre. Det gav dem værdighed.

Et værdigt liv kan indebære, at man har fred, føde og formål:

- fred med sig selv, med andre og med Gud
- føde: at man har de helt basale behov dækket
- formål i livet giver identitet, energi, livsmod og håb. Hvis det er formålsløst, at jeg er her, kan det hele være lige meget.«

Det bibelske perspektiv

»Omsorgen for de udsatte går som en rød tråd gennem hele Bibelen. I Det Gamle Testamente

ligestiller reglerne for livet i det forjættede land de fremmede, de faderløse og enkerne med børnene og de nærmeste. De har krav på det samme.¹ Også profeterne har fokus på, at omsorgen for de udsatte er Guds vilje.² Et retfærdigt og ordentligt liv indebærer at møde de udsatte med ligeværd og tage hånd om deres behov.³ I lignelsen om arbejderne i vingården vender Jesus retfærdigheden på hovedet: De arbejdere, der har stået ledige på torvet hele dagen, har om nogen oplevet uværdighed. Først hen under aften bliver de antaget, men de får samme løn som de andre. Når vi taler

»Vi vil som hjælpere rigtig gerne fikse de udsattes problemer.«

om udsathed og værdighed, er det en vigtig pointe: Jesus møder alle mennesker med lige værdighed.⁴ At de udsattes behov mødes, er netop tegnet på, at Jesus er Guds udvalgte.⁵«

De har gjort stort indtryk

»Mens jeg arbejdede for Frelsens Hær, havde vi det, jeg kaldte en »skov-voksenhave«. Man mødtes til morgenmad i den sociale café og

»Et værdigt liv kan indebære, at man har fred, føde og formål.«

Klaus Abildgaard

- opvokset i præstehjem på Bornholm med rigelig plads til udsathed
- baptistpræst i Nørresundby i fem år
- i 12 år ansat som leder og projektmedarbejder i socialt arbejde
- har nu været bedemand i fem år

kunne så tage med derud. En ung mand med et misbrugsproblem tog engang med. Han fandt fællesskab. Han blev en ven og kom i vores hjem, og jeg knyttede kontakt mellem ham og nogle unge i Bethelkirken. Han kom i behandling. I dag er han clean, i arbejde og har familie på Sjælland. Jeg ser ham en gang imellem.

På samme måde mødte jeg en mand fra Grønland. Et ualmindelig talentfuldt menneske, tidligere elitesportsudøver og en anerkendt kunstner indenfor sit felt. Han har oplevet mange tab, og jeg har lyttet til ham, talt og bedt med ham. Han har et massivt alkoholmisbrug og har besluttet at drikke sig ihjel. Totalt spild af liv. Det kan man vælge. Det er et uværdigt liv.

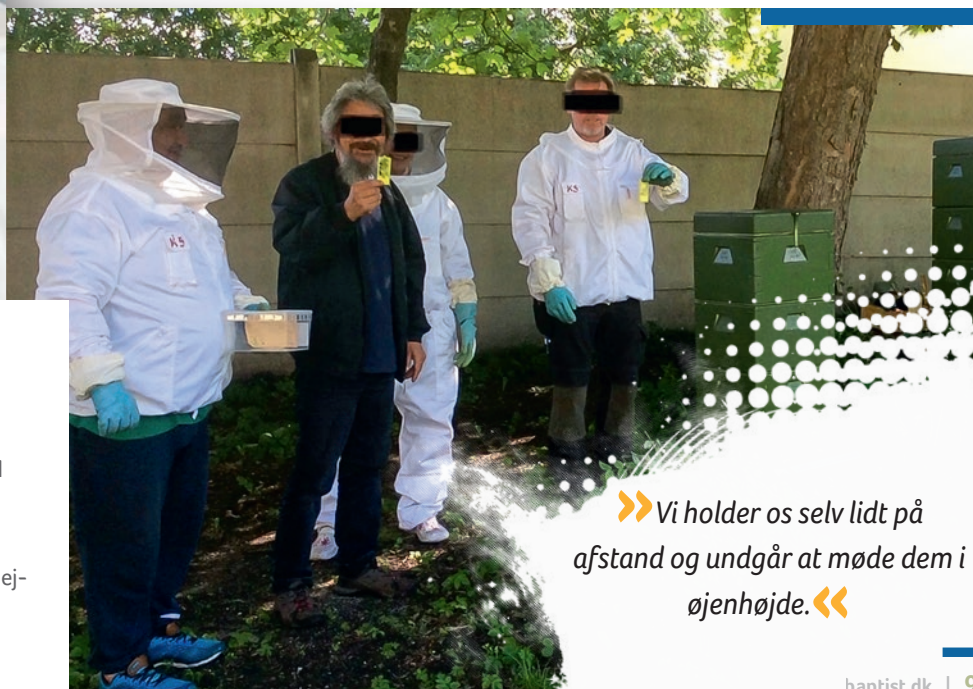
Vi vil som hjælpere rigtig gerne fikse de udsattes problemer. Man kan være der sammen med dem, når de vil, men man kan ikke beslutte sig for at ændre deres liv. Det er deres valg.«

Status

»Når jeg ser tilbage på min seneste halve levetid, så har jeg haft i bagehovedet, at forbilledet er Jesus, og jeg har forsøgt at møde og forstå menneskers udsathed. Møderne har været mange, frugterne har nok været få. Jeg har haft mulighed for at møde udsathed som professionel. Derfor må jeg også med skam erkende, at jeg mange gange har stillet mig selv spørgsmålet: Hvad var det blevet til, hvis jeg ikke havde modtaget en overenskomst-mæssig og bæredygtig løn?«

En længere udgave af dette interview kan læses på www.baptist.dk/Debat

- 1 5. Mosebog kap. 16, vers 14
- 2 Esajas' Bog kap. 58, vers 6-7 og Zakarias' Bog kap. 7, vers 9-10
- 3 Matthæusevangeliet kap. 25, vers 31-46
- 4 Matthæusevangeliet kap. 20, vers 1-16
- 5 Matthæusevangeliet kap. 11, vers 2-5 og Lukasevangeliet kap. 4, vers 16-21

»Vi holder os selv lidt på afstand og undgår at møde dem i øjenhøjde.«

Middelklassen og >dem på kanten<

Det klinger godt: »Et samfund skal kendes på, hvordan det behandler sine svageste«.

[≡] Birgitte Kjær Grønbech

[📷] Etienne Girardet – Unsplash

Lighed i sundhed, sociale forhold, uddannelse mm. bliver år for år mindre for den gruppe, der lever på kanten. Samtidig bruges velfærdsressourcer til at dække middelklassens behov for fx sundhedsudgifter til småproblemer.

Arven og industrialiseringsmantraet fra før velfærdsstatens udvikling

Siden 1960'erne er vores omsorg for dem på kanten blevet mere institutionaliseret. Da var det stadig mere almindeligt at tage sig af medmennesket. Vores familie husede således også ensomme Ejnar, som for mad, lomme penge, husly, og i ny og næ nogle cigarer og et par øller, gik til hånde på ejendommen. Og han var selvskrævet til at deltage i familiens anledninger.

I og efter industrialiseringen fik produkti-

»Man kan endda gøre sine selvrealiserende handlinger synlige 24-7 på sociale medier.«

vitet og effektivitet et mantra: »System over menneske« frem for »menneske over system«. Mere, større, hurtigere! Det blev i stort omfang anset for berettiget, at forbrugeren og kapitalisten havde behov for at konsumere og besidde mere, større og hurtigere!

Det behovsstyrede samfund

Vores forbruger- og velfærdssamfund er også et behovsstyret samfund, som kan beskrives med Maslows behovspyramide. I bunden af pyramiden: de livsnødvendige og fysiologiske behov og i toppen behovene for at realisere sig selv. De sidste fylder mest for middelklassen i dag. Man kan endda gøre sine selvrealiserende handlinger synlige 24-7 på sociale medier, imens >dem på kanten< knap får dækket deres basale behov.

Kan vi lukke ned for medfølelsen?

Som mennesker er vi født med evnen til at vise empati og medfølelse. Følelser og emotioner er »kropslige informationer, der giver meningsfulde handlingsmotiver«, som spontant kan lede os til kontakt, empati og handling.

Men generel søvnmangel i befolkningen, det høje stressniveau og mistrivsel blandt børn og unge indikerer, at tempoet er for højt.

Et sådant overforbrug af egne ressourcer kan lukke af for omsorg og dermed medfølelsen og interessen for >dem på kanten<.

Rigdom kan også lukke ned for menneskers empati i følge en amerikansk forsker i samfundspsykologiske spørgsmål, Paul Piff. Han har påvist en markant tilbøjelighed til mere egoistisk og selvberettiget adfærd hos velhavende mennesker. Hans forskning viste også, at mennesker i alle samfundslag potentielt kan udvikle den adfærd, når de får mange midler.

Er middelklassen da helt afkoblet fra at vise omsorg?

Nej, mange middelklasseborgere giver et bidrag via frivillighed eller økonomisk støtte. Men vi mennesker spejler os i hinanden, og vi engagerer os naturligt i problemstillinger, som vi genkender fra eget liv. I et følelsesmæssigt fokus kan >dem på kanten< vække ubevidste følelser som afsky, frygt eller foragt. Det kan få os til at lammes, fortrænge virkeligheden eller blive frustrerede, så vi lukker ned for kontakten.

Den barmhjertige samaritaner

Derfor har vores ego og egeninteresse brug for bevidst etisk modvægt. Her udgør Jesus'

»Rigdom kan også lukke ned for menneskers empati.«

lignelse om den barmhjertige samaritaner et eksempel.¹ Samaritaneren mødte en nødstedt på sin rejse. Han var følelsesmæssigt i balance og reagerede observant og med medynk. Præsten og levitten observerede. Men de gik begge forbi det blødende og halvdøde medmenneske. Måske havde de for travlt eller fortrængte synet?

Vi er nok mange i middelklassen, der genkender præstens og levittens adfærd, når vi møder en på kanten. Spørgsmålet er, om det er vores travlhed, fortrængning eller selvrealiseringsbehov, der vejer tungt på vægtskålen? Derfor kan gudstjenesten give vores travle middelklasseliv en passende modvægt! Når vi synkroniserer vores indre GPS med Kristus' kærlighedsbudskab, må vi bevidst forholde os til næsten – også den, der er kommet ud på kanten.

Birgitte Kjær Grønbech

- psykoterapeut MPF og cand.merc.
- psyko- og parterapeut i Rødovre Terapicenter
- tidligere gymnasielærer, underviser i International Økonomi
- managementkonsulent indenfor miljø- og velfærdsøkonomi

» Derfor har vores ego og egeninteresse brug for bevidst etisk modvægt. «

¹ Lukasevangeliet kap. 10, vers 25-37

Det ku' være mig

Jeg lærte allerede i mit første skoleår, at livet ikke er retfærdigt, og at ingen er sin egen lykkes smed.

»» Enhver af os kan bryde sammen og tabe den røde tråd af syne, uanset hvordan vi har garderet os imod det. ««

[≡] Jeanette Munksbøl
[📷] Jeanette Munksbøl og Justin Manalo
[✍️] Ahmed

Jeg ser dem hele tiden, mange steder. Når jeg kører forbi, og ser drengen med kasketskyggen i nakken og tasken på ryggen, ensom bag flokken, som vender sig, hvisker, peger og håner. Manden udenfor Kvickly med sine aviser. Et sted i livet mistede han grebet, noget gik i stykker, og han gik fra hus og hjem og rudekverter til et liv på gaden.

Fyren i parken med sit skræmte blik og den hullede plastsæk med tomme dåser i én hånd, mens den anden roder i affaldsspanden. Teenagepigens med vagtsomme, allerede livstrætte øjne på Vesterbros Torv, som tigger en smøg og ryger med rystende hænder.

Kvinden foran mig i køen i Netto, iført våde, lasede bukser, efterladende et spor af stram ammoniak i sit kølvand. Et kølvand, som får os velbjergede til at rynke bryn og næser, holde vejret og trække væk.

Jeanette Munksbøl

- har arbejdet som specialklasselærer, integrationskonsulent, pædagog og lærer i Dansk Røde Kors' Asylafdeling
- digter, billedkunstner, foredragsholder og projektmanager

Lorteliv

Jeg lærte allerede i mit første skoleår, at livet ikke er retfærdigt, og at ingen er sin egen lykkes smed.

At den forhutlede og tilbagetrukne dreng på bagerste række, ham med de alt registrerende øjne og nærmest sorte blik, ikke selv havde valgt at komme i skole grå af snavs på halsen og med hullede bukser og bøger, der aldrig blev bundet ind. Allerede dengang i 1. klasse mærkede jeg indignationen og vreden i maven over den slags – og magtesløsheden over, at det var sådan, det var.

Et lorteliv helt derude på kanten er sjældent noget, nogen har drømt om. Ingen vælger selv psykisk sygdom og invaliderende angst eller sætter kryds ved at bo under et regnslag i årevis. Selv de, som vender ryggen til en opvækst med misbrug og traumer, får sjældent dét med sig i livet, som giver frit valg på samfundsreolen.

Ingen drøm

Siden jeg var ganske lille, har jeg vidst, at det også kunne være mig. At det ofte kun var et spørgsmål om, hvor man var født, og hvem, man blev født af.

At ingen har ønsket at fødes eller føde de steder på kloden, hvor krig, klima og katastro-

»» *Jeg lærte allerede i mit første skoleår, at livet ikke er retfærdigt, og at ingen er sin egen lykkes smed.* ««

fer regerer, og at hverken de handlede kvinder i København eller nogen flygtning eller migrant nogen sinde har haft en drøm og et håb om at ende på gaden, at flakke illegalt rundt på gader og stræder, langt fra samfundets og fællesskabets nederste trin.

Når jeg var hos min dejlige mormor, fascineredes jeg af historierne fra hendes absurd fattige og ensomme barndom på den yderste kant af 1900-tallets København. Et »uægte« barn og en »horeunge«.

Måske blev den skamfortælling, som fulgte hende livet igennem, kimen til min forståelse af, at kanten aldrig er langt væk fra nogen af os. At enhver af os kan bryde sammen og tabe den røde tråd af syne, uanset hvordan vi har garderet os imod det. At livet groft sagt er et korthus, og at uanset hvor gode kort vi måtte have på hånden, findes der ikke det livsbyggeri, som en uforudsigelig kastevind ikke kan vælte.

Tynd tråd

Selv snublede jeg næsten over kanten for seksten år siden. På det helt personlige plan måtte jeg erkende, hvor tynd den er, den tråd, vi alle sammen hænger i.

Som jeg stod dér og vippede, indså jeg betydningen af, at nogen griber os. At vi gribes, når vi er dér på kanten, hvor det kan gå begge veje. Gribes, både af nåden fra Gud og af kærligheden fra næsten. At vi falder i levende hænder, som Møllehave skriver. Vi er, enhver af os, afhængige af lige dele nåde og netværk – opad →

» Vi er, enhver af os,
afhængige af lige dele nåde
og netværk – opad til og
udad til. «

→ til og udad til. Og følgeskab af bare én stabil og levende sjæl kan være den afgørende faktor.

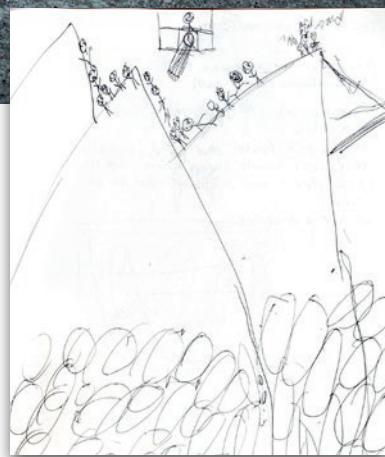
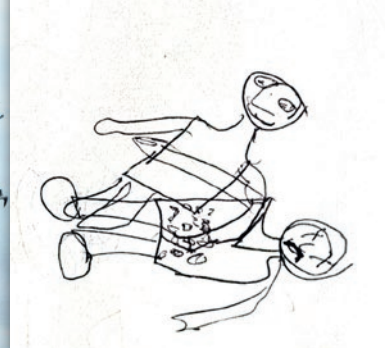
Jeg indså, at også jeg ville kunne falde fra mig selv, gå i stykker og i hundene. Mærkede, hvor lidt uforudsigelighed der skal til, før læsset kan vælte, og man står derude, hvor man aldrig har troet, man skulle se sig selv. Så tæt på kanten – det sted, hvor magtesløshed og kontroltab hersker.

Midt i min egen rystelse blev jeg kontraktansat i Røde Kors, i Asylafdelingens børne- og ungeafdeling. Uanset om de var flygtet på egen hånd eller i følgeskab med voksne, havde de fleste oplevet så voldsomme ting på vejen, at det var næsten umuligt for dem at sige det højt. 14-årige, som var selvmordstruede, 10-årige, som var holdt op med at tale, unge med sår og ar fra granatsplinter, børn, som havde været tæt på at drukne under flugten – og så var der dem, som på en særlig måde krøb ind under huden med deres historie.

Vi kan kalde ham Ahmed

Han plejede at vågne, når Afghanistanens morgenlys trængte ind mellem skoddernes lameller og faldt på husets kalkede vægge. Han husker at være fem år og ligge i sengen og lytte til finkernes kvinden i volieren, lyden af den smukke hvide kakadues morgenhilsen og hans lillesøsters morgenpludren.

Han husker også at være seks år og finde en død talebaner begravet i sandet tæt på huset – og ikke at fortælle det til nogen, for at mor ikke

skal græde. Han husker at være otte år og flygte om natten med mor i hånden og far, som bærer lillesøster. Skuddene i krydsilden i passet, og at være blandt de få, som overlever og går videre – hen over ligene af døde venner og naboer.

Han husker at sidde på kanten af den overfyldte gummibåd, og han husker fars ansigt i bølgerne, da han redder lillesøster. Husker skrigene, råbene og angsten. Og derefter seks års barndom yderst på kanten i asylhelvede Danmark.

Ude på kanten, hvor ro, relation og en kop kakao efter timen gør en forskel. Derude på kanten, hvor vi bli'r hinandens næste!

» Ude på kanten, hvor ro, relation
og en kop kakao efter timen gør en
forskел. «

Øv.: Ahmed var øjenvidne til to flygtninge, der sloges, og hvor den ene blev stukket i maven med 35 knivstik.

Midt.: Helvede i et asylcenter. Her er en afghaner blevet hængt op i et træ af nogle iranere, og han bliver slået med knive.

Ned.: Flugten over bjergene, hvor der bliver skudt efter dem. Forrest går »Ahmed« og hans familie, der overlever som nogle af de få.

At forfølge sin drøm

Lise Emming Weber-Hansen havde en almindelig dansk tilværelse, men valgte at lægge sit liv om for at virkeliggøre en drøm og følge sit kald.

Lise sammen med Hanne-Marie og Vibeke:
»Tidligere kolleger og nu gode veninder som jeg kan dele stort og småt inklusiv tro med.«

[≡] Hanne Kiel

[📷] Private

Lise Emming Weber-Hansen havde en hverdag med fast arbejde i Danmark sammen med sin mand, Jep Emming. De har tre voksne børn og to børnebørn – og forældre, der ikke

»Man skal ikke udskyde sine drømme for længe.«

er unge længere. I 2021-22 tog de orlov for at arbejde i Burundi. I 2023 sagde Lise sit arbejde som lærer op for at flytte til Burundi.

I halvandet år har Lise boet i Burundi – adskilt fra sin mand og resten af sin familie.

Hvad fik dig til det?

Corona-pandemiens hjemsendelser fik mange til at overveje deres prioriteringer. Efter næsten 30 år som lærer – mere end 20 år på samme skole – begyndte Lise at overveje, om

hun skulle prøve noget andet, for »man skal ikke udskyde sine drømme for længe«. – »Og drømmen var at arbejde i Rwanda/Burundi?«

»Ja«, svarer Lise. »Som teenager var jeg i Rwanda fra 1980-83, for mine forældre, Hanne og Hartvig Weber-Hansen, var missionærer. Jep var med sine forældre, Erna og Ole Emming, i Burundi samtidig. Det gav os en tilknytning til landene og til menneskene på stedet.« De har holdt mange ferier i Rwanda eller Burundi, for begge forældrepar var ud- →

→ sendt af BaptistKirken flere gange. Sideløbende var Jep frivillig på vandprojekter, og Lise engagerede sig i kvindearbejdet. Det forstærkede relationerne og engagementet. Derfor var det en drøm at arbejde i Rwanda /Burundi.

I 2021-22 tog de orlov og blev udsendt til Burundi. Det blev et godt år. »Da vores orlov udløb, var Jeps vandprojekter færdiggjorte, og han var klar til at rejse hjem, men det var jeg slet ikke«, fortæller Lise. »Jeg kom hjem til en forandret skole med næsten ny ledelse; mange af mine kolleger var nye, og jeg fik også en ny klasse. Jeg kunne ikke rigtig lande i det, og samtidig var mit hoved konstant fyldt op af tanker om Burundi.« Ret hurtigt var Lise klar over, at en arbejdsmæssig forandring var nødvendig – »men hvis jeg ikke skal det her, hvad skal jeg så?«

En stille inciterende stemme lød konstant i Lises hoved: »Burundi!« sagde den – og efterhånden råbte den meget højt. Jep havde ikke mulighed for endnu en orlov, men Lise sprang til, da BaptistKirken i januar 2023 fik mulighed for igen at udsende hende.

Hvor fik du modet fra?

»Mod hænger sammen med tryghed, og jeg er ikke utryg. Det har været muligt, fordi vi har mange relationer i Burundi. De går tilbage til Jeps ungdom, hvor han arbejdede på værkstedet i Musema sammen med sin far. Jeg véd, hvem jeg skal gå til, når jeg har brug for hjælp.«

»Men hvis jeg ikke skal det her, hvad skal jeg så?«

»Det chokerede folk mere, at jeg sagde mit job op, end at jeg tog til Afrika.«

Endelig er der også »Rwanda-familien«: brødrene Edouard, Leonard og Bernard, som hun har kendt, siden hun var i Nyantanga i Rwanda med sine forældre. »Jeg bor altid hos Edouard og hans kone, når jeg er i Rwanda«, fortæller Lise og fortsætter: »Det har været en stor støtte.«

Og så er der »Jeps spioner« – folk, der holder øje med Lise og fortæller Jep, at nu har de set hende i kirken, og »hun har det godt«. Mobiltelefonen har totalt ændret kontakten til folk i Danmark.

»Jeg har aldrig følt mig udsat eller utryg, selvom jeg var udsendt alene«, siger Lise, der tørt konstaterer: »Det chokerede folk mere, at jeg sagde mit job op, end at jeg tog til Afrika.«

»Man kan meget, når man har familiens opbakning«.

»Omsorgen for vores forældre og det nære samvær med børnebørnene – det kostede flest overvejelser«, fortæller Lise, der har været sådan en mormor, der henter børnebørnene en gang om ugen. »Bekymringerne fylder, når man er væk. Man kan fastholde kontakten, men man er ikke en del af hverdagen – og man kan intet gøre, hvis der er problemer.«

Og endelig er der ægtefællen. »Jep er nok mere alene, end jeg er, for han er alene i vores fælles hverdag. Hatten af for Jep!« Jep støttede Lise i projektet. Det samme gjorde deres forældre. Børn, svigerbørn og børnebørn havde alle oplevet stedet og miljøet i 2021-22, og derfor bakkede de også helhjertet op.

Jeg er aldrig bare Lise

Jeg udfordrer Lise til at reflektere over sin position i Rwanda og Burundi: »At være missionær er at leve evangeliet ud i relationen til de mennesker, vi møder«, svarer Lise. »Det er en anden tilgang, end man har som Danida-udsendt eller ambassade-ansat. Jeg er aldrig bare Lise. Det er vigtigt altid at huske, at jeg er repræsentant for evangeliet, for kirken og for baptisterne i Danmark. Jeg er altid »missionæren«. Jeg er anderledes. Så anderledes, at selv efter to år står børnene udenfor haven bare for at se på »hende den hvide.«

Genetablere tilværelsen

»Jeg kommer hjem nu«, fortæller Lise og tilføjer: »Jeg savner hverdagene sammen med Jep og nærheden til børnebørnene, fællesskabet i familien.« – Det næste bliver at genetablere livet i menigheden. »Jeg har jo været væk fra min menighed i mere end tre år. Det vil vise sig, om menigheden er den samme, men jeg har i hvert fald udviklet mig.«

Jeg glæder mig til at tage rundt og fortælle om kvindearbejde i Rwanda og Burundi. Efter vores orlov følte jeg, at arbejdet ikke var gjort færdigt. Det er det heller ikke nu. Det bliver det aldrig, men relationerne er blevet dybere og den gensidige forståelse er blevet større.«

At søge nyt arbejde som 57-årig kan være svært. Dertil siger Lise: »Det er nok der, troen kommer ind. Jeg går ud fra, at det løser sig. Det bliver spændende og udfordrende at skulle søge arbejde og måske kaste mig ud i noget helt andet.«

»Jeg er altid »missionæren«. Jeg er anderledes.«

Lise sammen med medlemmer af Kvindenetværkets bestyrelse.

Gevinsten

»Hvad er det, min mor har vundet?« spurgte Jeppe, 10 år, efter de mange lykønskninger til Pia Duebjerg Andersen med valget til ledelsen.

[≡] Renathe Zimmermann

[📷] Kurt Bøgsted

På Landskonference 2023 blev Pia Duebjerg Andersen valgt til at være en del af ledelsen i Baptistkirken i Danmark. Pia deltog som vanligt ikke på Sommerstævnet, da der ikke er plads i ferieplanlægningen, når der også skal tages hensyn til spejderlejr i to korps og familieferie, og ægtefællen Steen ikke er baptist. Men Pia følger med alligevel og har fuld opbakning fra Steen, når hun i fritiden er spejderfører, er medlem af menighedsrådet i Lyngby Baptistkirke og med i Danske Kirkers Råd, har prædikenen ind imellem og også har tid til at svømme hver torsdag. Valget gjorde, at Pia måtte afbryde sin ferie og komme til Lindborg, hvor Jeppe blev så forundret.

Flere opringninger og en samtale med Lasse Åbom overbeviste hende, for hun havde ikke følt sig klar ved tidligere forespørgsler. »Men jeg kunne ikke holde ud at se det falde sam-

»Jeg kunne ikke holde ud at se det falde sammen uden at have gjort noget.«

men uden at have gjort noget. Af ren kærlighed til dette kirkesamfund måtte jeg stille op.«

Rod i baptistkirken

Pia er født på Midsjælland i 1980 som sjettegenerations baptist på fars side, men er vokset op i Frederikshavn. Planen med at blive dyrlæge blev ændret efter et job som ung på Sankt Lukas Stiftelsen i København, og Pia har ikke fortrudt, at hun blev sygeplejerske. Ligesom hun heller ikke har fortrudt, at hun ikke flyttede tilbage til Jylland trods fordelene ved at have bedsteforældre på begge sider i nord og syd. »Men sådan blev det ikke, og det gik jo også med opbakning fra venner og arbejdsplads.« Steen og Pia mødte hinanden gennem spejderarbejde på tværs, og derfor er drengene også aktive i to spejderkorps. Både hvor de bor og i Lyngby. Som en naturlig ting er Steen og Pia viet i Lyngby Baptistkirke, og Mikkel deltager nu i kristendomsklassen.

Mange bolde i luften

Pia trives rigtig godt i fællesskaber. »Jeg er meget ekstrovert, og kan godt tage i Tivoli efter en spejderlejr og et kort bad.« Jo mere der sker omkring Pia, jo bedre har hun det,

»Detaljeorienteret, målrettet og fleksibel er kodeord for Pias evner.«

men »jeg sorterer alligevel, så jeg ikke er hjemmefra samtlige ugens dage.« Pia blev sidste år leder på sin afdeling og har fået færre ulempevagter. Det har givet mere luft i hverdagen, og det mærkes, når de fysiske møder – superdøgnene – i ledelsen oftest kræver to fridage. Heldigvis er de mellemliggende møder virtuelle.

Detaljeorienteret, målrettet og fleksibel er kodeord for Pias evner: »Jeg hænger mig ofte i petisser, og øver mig i at være mere pragmatisk. Jeg har ikke selv så mange ideer, men nyder at finde på sammen med andre.«

Genstart2025

»Det er spændende og hårdt at være i ledelsen, men jeg er glad for det.« Om ændringen skal være mest organisatorisk eller mest teologisk? Hertil har Pia mange overvejelser. »Der er meget stor bredde på BaptistKirken. Skal den være bare lidt mindre? Skal vi give en slags præstepakke til nye præster, som jo også

ofte kommer fra andre kirkesamfund, med et indhold, som de skal kunne anerkende for at være præst i en baptistmenighed? Tilsvarende til menighederne, for at være en del af Baptistkirken i Danmark? Organisationen skal forenkles, men der er endnu ingen planer. Og hvordan uddannes menighedsråd, så de bliver bedre arbejdsgivere?»

Drømmen

»Jeg er stolt af at være en del af et kirkesamfund, som har været med til at sikre rettigheder også for andre, og jeg drømmer om en baptistkirke også for mine børn og børnebørn. Vi skal genindtage rollen som den lidt uartige vagthund og igen gøre opmærksom på teologiske uredeligheder og generelle uretfærdigheder. Jeg drømmer måske også om en ny efterskole, som er mere tydelig i det baptistiske islæt, og måske et hus, hvor unge mennesker kan bo, når de kommer til storbyen.«

Der er mange drømme, og Pia glæder sig til at fortsætte samtalen og finde veje ved at være med i Genstart2025 på synoden i pinsen 2025.

»Jeg er meget ekstrovert, og kan godt tage i Tivoli efter en spejderlejr og et kort bad.«

Baptistspejderne: Fra ledelseskrisen til håb for fremtiden

! baptist.dk nr. 1 i år satte fokus på spejderarbejdets muligheder. Det blad blev udarbejdet i oktober-november 2023. Redaktionen var bekendt med problemerne i spejderkorpset, men valgte ikke at orientere derom, fordi man i spejderkorpset ønskede ro om afklaringsprocessen. Redaktionen beklager, at det medførte, at spejderkorpsets krise kom bag på mange af vores læsere.

» Afstemningen fortalte om et korpset, der var delt i to næsten lige store grupper i forhold til fremtidens organisation. «

Valget stod mellem et selvstændigt spejderkorpset eller sammenlægning med KFUM-spejderne. Afgørelsen delte korpsets førere.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør

[📷] Jacob Pihl

Baptistspejderne (DBS) stod overfor svære beslutninger på årets Førerstævne den 13.-14. april på Houens Odde Spejdercenter ved Kolding. Gennem flere år har spejderkorpset oplevet en ledelseskrisen. I 2023 var det tæt på, at korpset stod helt uden ledelse. Medlemstallet har også været i tilbagegang i flere år. Med udsigt til færre end 500 medlemmer under 30 år er korpsets årlige driftstilskud (tipsmidlerne) fra Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF) i fare.

»» I 2023 var det tæt på, at korpsets stod helt uden ledelse. Medlemstallet har været i tilbagegang i flere år. ««

Konkrete forslag til fremtiden

På Førerstævnet havde Korpsrådet fremsat tre forslag og Nordjyllands division et enkelt. Da der allerede inden Førerstævnet havde meldt sig kandidater til ledelsen til de to løsninger, der kunne bringe korpset videre, trak Korpsrådet og Nordjyllands division de øvrige forslag. Valget stod herefter mellem

Forslag 1 (F1) – »Bæredygtigt korp« – gav Korpsrådet mandat til at iværksætte initiativer med henblik på at bevare et selvstændigt, men langt mere strømlinet korp. Korpsrådet skal arbejde langt mere strategisk, administrative opgaver kan løses af lønnet hjælp, og korpsrådsarbejdet skal gøres attraktivt for yngre kræfter. Der skal sættes fokus på kredsudvikling. Forslaget talte om »livreddende førstehjælp« og »vitamintilskud« i forhold til kredsene.

Forslag 2 (F2) – »Sammenlægning af DBS og KFUM-spejderne« – gav Korpsrådet mandat til at udarbejde en aftale med KFUM-Spejderne om sammenlægning. Danske Baptisters Spejderkorps skulle ophøre med at være en selvstændig organisation for i stedet at blive et distrikt under KFUM-Spejdernes landsorganisation.

Spændende valg

Lørdag eftermiddag kl. 17:57 skrev Førerstævnets »liveblog«: »Optællingen af stemmerne til forslag F2 er slut. Resultatet blev 45 for, 45 imod og én blank. Forslaget blev ikke vedtaget. Vi går videre til afstemningen om forslag F1.«

Dermed havde Førerstævnet med mindst mulig margin forkastet forslaget om en sammenlægning med KFUM-spejderne. 20 minutter senere var der stemt om forslag F1, »Bæredygtigt korp«. Resultatet blev 70 stemmer for, 10 imod, 9 blanke og 2 ugyldige.

En krise, der fortsat sætter spor

Afstemningen endte med opbakning til Korpsrådets forslag om at fortsætte som selvstændigt spejderkorps. Men afstemningen fortalte også om et korp, der var delt i to næsten lige store grupper i forhold til fremtidens organisation. Den slags kan ikke undgå at sætte spor i et spejderkorps, der i forvejen er presset til det yderste.

Hvad gør korpsrådet nu?

Vicespejderchef Johnny Worum fortæller, at det nyvalgte Korpsråd har fokus på udvalgte kredse, hvor man vil arbejde aktivt med menighed og kredsledelse om at blive flere spejdere. Måske kommer et nyt initiativ »Kredsstøtteudvalg« på banen her. Korpsrådet er også klar til at gøre et nyt forsøg i forhold til at få etableret spejderkredse i chin-menighederne i samarbejde med Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU).

Fremtidens udfordring

Spejderkorpset har de senere år gennemlevet den største krise i korpsets historie. På Førerstævnet 2024 fandt man en løsning for fremtiden. Men – som stemmetallene viste – også en løsning, der delte korpsets førere i to lige store grupper. Udfordringen for Korpsrådet bliver at skabe tillid i alle kredse til »Bæredygtigt korp«-løsningen og skabe den medlemsmæssige fremgang, der er forudsætningen for et »Bæredygtigt korp«.

Læs – eller lyt til – en længere udgave af denne artikel på www.baptist.dk/Kirkeliv.

Karneval i Aalborg med Englevagt

60 engle i hvide T-shirts fra 13 kirker i Aalborg delte kildevand og kærlighed ud til 100.000 karnevalsgæster.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør
[📷] Henrik Andersen og David Dahl

Siden 2011 har frivillige fra fri- og folkekirker mødt karnevalsgæsterne på gaden. Formålet er netop at være engle og stå vagt om de mange karnevalsgæster. Især dem, hvor den gode oplevelse går i stykker undervejs.

»Fordi mennesker har værdi!«

Kasper Rahbek Pedersen er formand, og Jakob Martens er næstformand i foreningen Englevagt. Mens samba-rytmerne og tusinder af menneskers jubel får vinduerne til at vibrere på »basen« på Kompas Hotel, finder de to formænd et roligt hjørne. Kasper og Jakob er engageret i Englevagt, fordi mennesker har

værdi. Det er derfor, det giver så god mening at passe på dem!

»Det er for nemt bare at stikke af. Jesus gik gennem Samaria! Han gik ikke udenom. Der er brug for, at vi som kirker tager ansvar for livet i byen«, lyder det fra Jakob. Og Kasper supplerer: »Man får en glæde ved at hjælpe andre. Man bliver glad, når mennesker på gaden

» Mennesker har værdi. Det er derfor, det giver så god mening at passe på dem! «

giver ›high fives‹, og når man oplever at være ønsket i gadebilledet.«

›Filiaerne‹ af Guds kirke mødes til karnevallet

I et tilstødende lokale forsøger Peter Würtz at overdøve en karnevalsvogn med sømands-tema. Peter dirigerer morgenbrød, kaffe, ost og Nutella på plads på buffeten. Da lydniveauet er faldet et par decibel, taler Peter begejstret om det tværkirkelige engagement i Englevagt: »Jeg er vild med økumenien. At vi er her fra en masse af byens kirker. I min optik har Gud kun én kirke, men så er der forskellige filialer. I dag er vi samlet fra en række af filiaerne og tjener sammen. Det er jeg helt vild med!«

Forventningens glæde inden det går løs ›på gaden‹

Ved et af bordene er Iben Kragh Nørlund og Søren Berg Pedersen ved at gøre sig klar til at ›gå på gaden‹. Englevagterne arbejder i

tomands-teams: ›Ingen Englevagt går alene‹ – man passer på hinanden. Iben fortæller om planen: »Klokken 11 tager vi sandwich og vand og bliver briefet. Bønneteamet beder for os, inden vi går ud. Vi er ude et par timer, og så kommer vi hjem og tanker op igen.«

Iben er også glad for at mødes på tværs af kirkerne i Aalborg: »Det er fedt at være med i det tværkirkelige fællesskab. Jeg har været med i mange år, og de første par år sad jeg lidt alene for mig selv. Men så blev jeg en del af det her store tværkirkelige fællesskab, som skaber netværk, inspiration, motivation til at blive brugt af Jesus.«

Kærligheden gør en forskel

Søren er glad for at være ›på gaden‹ for dem, der ikke kan hjælpe sig selv. Og for at bidrage med noget, der har værdi for andre: »Den ubetingede kærlighed: At vi får sået den og får vist den. Så tror jeg, at ungdommen kan stå bedre både i forhold til uddannelse, digitale medier, mistrivsel og meget andet.«

» Jeg er vild med økumenien.
At vi er her fra en masse af byens kirker. «

Mens Iben og Søren gør sig klar til at tjekke ud fra ›basen‹, dukker Claus Knudsen op ved buffeten. Han er lige blevet færdig med sin første vagt ›på gaden‹: »Jeg synes, at næstekærlighed er noget af det vigtigste, vi har. Det er vigtigt at vise mennesker, at de er elsket. Englevagt er et sted, hvor vi kan møde mennesker, der har sat sig i en situation, der ikke er fordelagtig for dem. I stedet for at fordømme kan vi vise dem kærlighed og vise, at de er værdifulde – selv om det bare er med en flaske vand.«

Englene vender tilbage

Mens Englevagterne følger karnevalsoptogene til festen i Kildeparken, er Sanne og Rikke fra Bønneteamet på vej til stillerummet for at bede for det næste hold ›på gaden‹. Sanne siger: »Vi glæder os til at høre nogle beretninger senere i dag fra dem, der har været ude. Vi plejer at få nogle gode meldinger: Hvordan de har mærket, at Gud var der i situationen og gav dem ord i rette tid.«

Englene er klar til at stå vagt igen næste år – med kildevand, Guds kærlighed og en praktisk hånd til unge mennesker.

Læs – eller lyt til – en længere udgave af denne artikel på www.baptist.dk/Kirkeliv.

Børge Berntsen – en kunstnerisk visionær baptistpræst

I 1960'erne ændrer Børge Berntsen radikalt på forestillingen om, hvordan en baptistkirke skal se ud.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør
[📷] Astrid Melkær Andersen

I 1958 ansætter baptistmenigheden i Pandrup ny præst. Børge Berntsen kommer fra Hjørring, så de gode folk i Pandrup har nok en idé om, hvordan præsten prædiker. Men de forestiller sig næppe, hvordan Berntsen de næste 13 år kommer til at forvandle deres traditionelle baptistkirkebygning til et kunstværk med glasmosaikker og kalkmalerier.

Lige midt i kunstværket

Menighedsrådsformanden Erik Nielsen viser rundt. Når man kommer ind i kirken, står man lige midt i kunstværket. Juleevangeliet breder sig på glasmosaikker i smukke farver ud over alle ruderne.

Kirkerenovering med klokkeklang

I slutningen af 1950'erne trængte kirken i Pandrup til en kraftig renovering. Den nyansatte Børge Berntsen gik forrest blandt de mange frivillige. Kirken fik blandt andet ny

prædikkestol, ny korbygning med kalkmalerier og ny dåbsgrav.

Kirkebygningen fik også et klokketårn. Ved genindvielsen af kirken den 28. august 1960 deltog 350 mennesker. Klokkerne ringede for første gang, og Berntsen talte: »Vores nye klokker skal kalde til kirke, og klokkernes melodier skal minde folk om en salmestrofe, der kan løfte sindet opad, så det er Gud, der kalder.«

Berntsen ville mere

Børge Berntsens kirke havde fået klokketårn og klokkespil. Men der var mere, der trængte. Menighedens fine pipeorgel var placeret ved et af de store vinduer mod syd. I sommersolskin og varme fik det hedeslag og gik ud af stemning. Orgelbygger Zakariasen forsøgte at beskytte instrumentet mod sollyset med en cellotex-plade i vinduet. Men det var Berntsen slet ikke tilfreds med!

Pragten skallede af!

»Orgelbyggeren sagde, at vi måtte dæmpe lyset, hvordan vi ville – blot vi ikke satte en blymosaik op, for den ville klirre, naar orglet

gik for fuldt register«, fortalte Berntsen til Aalborg Stiftstidende i september 1966 om dialogen med orgelbygger Zakariasen.

Så gik Berntsen i gang: Han limede blylammeller på glasset og »mosaikken« blev malet med glaslak mellem blylammellerne. »Fabriksgarantien sagde, at imitationen kunne holde i mange år, men der gik kun ét år, før hele pragten skallede af«, fortæller Berntsen til Aalborg Stiftstidende.

Fra præst til håndværker

Med hjælp fra orgelbygger Zakariasen lærte Berntsen at lodde bly. Menighedsrådsformand Erik Nielsen fortæller om projektet: »Han kontaktede også fagpersoner. Han skriver selv »bekendte«. Her i Pandrup havde vi et stort blytækkerfirma, Hermansens, der havde været her gennem generationer. Så jeg gætter på, han har kontaktet dem.«

»Juleevangeliet breder sig på glasmosaikker i smukke farver ud over alle ruderne.«

» Berntsen ville bruge sin fritid på arbejdet, hvis materialerne kunne finansieres ved en separat indsamling.«

Den første rude

Den første rude blev sat ind i 1962. Orglet var beskyttet mod sollys, hedeslag og ustemte toner. Men Berntsens projekt var knap nok gået i gang. Til Aalborg Stiftstidende fortæller Berntsen, at mange syntes, det var synd, at den smukke rude var skjult bag orglet. Det tog han som en opfordring til at videreføre projektet.

Erik Nielsen fortæller om fortsættelsen: »Berntsen havde allerede lavet skitser. I hvert fald til alle ruderne på sydsiden af kirken. Så han havde et håb om at kunne fortsætte.«

Berntsens valg af motiv afslører, at den langsigtede planlægning var i fuld gang. Kirken blev oprindelig indviet anden juledag – og motivet på den første mosaik var stjernen over Betlehem. Senere fulgte resten af juleevangeliet.

Menigheden sagde nej

Men der var bump på vejen. Erik Nielsen har læst op på historien i menighedens arkiv: »Han havde jo et håb om på en eller anden måde at kunne arbejde videre. Men menigheden sagde nej! Nu har vi bygget klokketårn, og vi har renoveret kirken. Og det greb om sig. Det blev langt dyrere, end vi havde regnet med. Og så måtte vores kære pastor Berntsen gå i tænkeboks endnu engang.«

Berntsen foreslog menigheden en løsning →

» Med hjælp fra orgelbygger Zakariasen lærte Berntsen at lodde bly.«

→ for den næste rude: Han ville bruge sin fritid på arbejdet, hvis materialerne kunne finansieres ved en separat indsamling. Efter den første mosaik i 1962 kom der nu en ny cirka hvert andet år.

Tilbage til Købnerkirken

Den sidste glasmosaik blev monteret i begyndelsen af 1971, og den 1. marts 1971 sagde Børge Berntsen sin stilling op. Han havde fået arbejde i Købnerkirken på Amager. Berntsen var over årene blevet meget afholdt både i menigheden og i Pandrup. Erik Nielsen fortæller om Berntsen: »Man kan sige, at der blev lagt mærke til ham i lokalsamfundet. Til daglig gik han med den hvide krave og i sort tøj ned igennem byen. Vi unge kaldte ham »Pater«, fordi vi syntes, der var noget katolsk præst over ham. Men vi havde en vis respekt.«

Et langt liv slutter

I 1981 forlod Børge Berntsen BaptistKirken for at blive sognepræst i Slemminge-Fjelde pastorat på Lolland. Han døde 79 år gammel i 1994 i Saksøbing.

Læs – eller lyt til – en længere udgave af denne artikel på www.baptist.dk/Kirkeliv.

Økumenisk samarbejde om uddannelse af præster slutter

StudieCenter for Menighedsbaseret Teologi har i seks år uddannet præster til frikirkerne og DanskOase, men nu lukkes samarbejdet.

[] Hanne Kiel

StudieCenter for Menighedsbaseret Teologi (SCMT) blev etableret som et økumenisk samarbejde om at uddanne præster. Baglandet bestod af Apostolsk Kirke, Baptistkirken i Danmark, DanskOase og Vineyard Danmark. Flere af dem har nu etableret egne præsteuddannelser. Derfor lukker SCMT.

Uddannelsens indhold

Hensigten var en teologisk uddannelse på et akademisk fundament, men rodfæstet i menighedspraksis. De studerende modtog den akademiske oplæring på universiteter og VIA University College, mens SCMT stod for de kommende præsters personlige dannelsesproces og oplæring i menighedsbaseret teologi og praksis.

64 teologistuderende har deltaget i SCMT's læringsnetværk, og mange præster har haft glæde af SCMT's spændende seminarer.

Efterladt på perronen?

BaptistKirken har ikke sin egen præsteuddannelse og kan nu ikke trække på SCMT i udviklingen af teologistuderendes bevidsthed om deres baptist-rødder og -tradition. Kan vi leve med, at fremtidens baptistpræster ikke er oplært i baptistisk teologi, tradition og menighedsliv?

Læs en grundigere redegørelse for lukningen på www.baptist.dk/kirkeliv.

Genstart2025 – processen tager form

Ledelsen arbejder med Genstart2025 – en proces, der skal forny BaptistKirken.

[≡] Lasse Åbom, baptistpræst i Aarhus
og proceskonsulent i Baptistkirken
i Danmark

[📷] Ole Steen Pedersen

Nu er det snart et år siden, BaptistKirkens nyvalgte ledelse begyndte den fornyelsesproces, vi har kaldt Genstart2025. Det er ikke en fuldt færdig proces, men snarere et fly, vi prøver at bygge, mens vi flyver det – og så håber vi, det kan bære – for der er ingen af os, der har prøvet noget lignende før.

Det første år har vi i ledelsen lyttet rigtig meget. Vi har lyttet til hinanden og delt vores tanker, drømme og idéer. Vi har lyttet til dygtige folk, der har inspireret os og delt af deres erfaringer og gode råd. Endelig har vi også

» Snarere et fly, vi prøver at bygge, mens vi flyver det – og så håber vi, det kan bære.«

lyttet til Gud og forsøgt at finde ind til det kald og den vej, vi som kirke fremover skal gå ad sammen. Vi er slet ikke færdige endnu – vi er faktisk knap nok kommet godt i gang. Men

efterhånden har vi fundet en vej at gå ad, og vi har besluttet os for, hvordan den anden del af processen skal se ud. Nu handler det om at inddrage så mange som muligt i samtalen. →

Genstart2025

Baptistkirken i Danmark har sat gang i en proces for at forny kirken. På vej i processen skriver Lasse Åbom gennem hele 2024 om de tanker og værdier, der præger processen, og deler af de oplevelser, han har i samtalen om fremtidens kirke. Her kan du læse tredje del i serien.

En proces – mange samtaler

Vi har lagt et program for det kommende år, som leder os frem mod Synoden i pinsen 2025. Synoden er ikke slutningen på Genstart2025, men den er en vigtig milepæl på vejen fremad. Målet for Synoden er, at vi får beskrevet vores grundlæggende værdier, vores formål med at være kirke sammen.

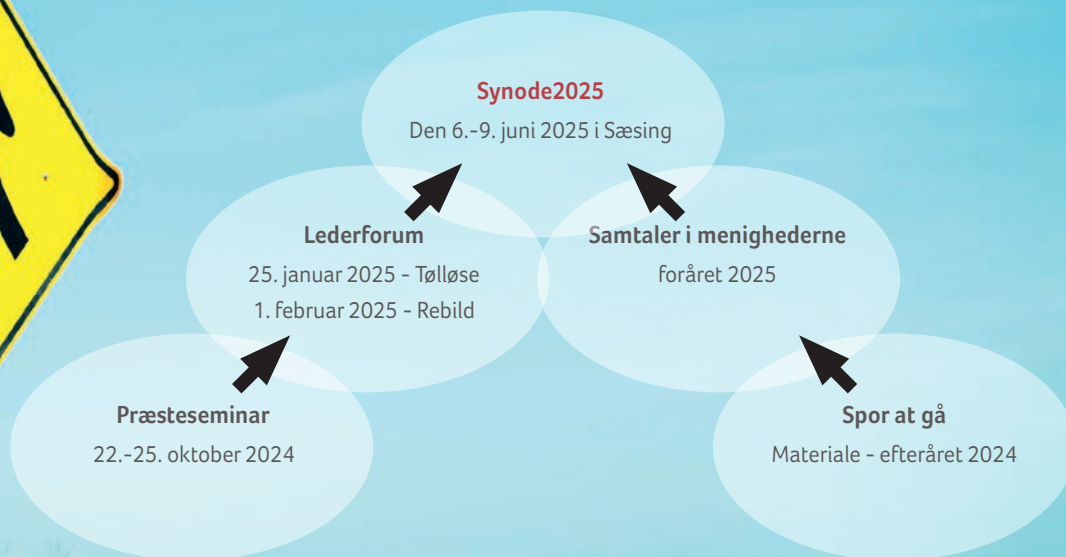
Herefter skal vi så have det implementeret i vores arbejde. Processen frem mod Synoden har to grundlæggende spor: Det første spor er en samtale ude i menighederne, hvor vi

gerne vil have så mange som muligt til at deltage og give deres input. Den begynder til august, når et helt nyt materiale udsendes til menighederne med oplæg til samtale. Materialet kan bruges i celle-, små- eller bibelgrupper, eller det kan bruges som oplæg til en række samtaleaftner i kirken – alt efter, hvad der passer bedst i den enkelte menighed.

Det andet spor er en række seminarer, hvor vi indkalder først præsterne og derefter menighedsråd og andre valgte ledere til samtaler

» *Ledelsen vil i februar 2025 udsende sit forslag til fælles værdier for Baptistkirken i Danmark.* «

ud fra en helt særlig lytteproces, som jeg vil beskrive i den næste artikel. Resultaterne af de samtaler leder til, at ledelsen i februar 2025 vil udsende sit forslag til fælles værdier for Baptistkirken i Danmark. Vi beder menighederne tage stilling til dem i løbet af foråret 2025, inden vi samles til Synode den 6.-9. juni i Kulturcenter Vendsyssel i Sæsing, hvor alle sporene løber sammen.

»» *Materialet beskriver seks grundlæggende spor, som troen kalder os til at gå ad.* ««

En vej – mange retninger

Til august udsender vi et helt nyt materiale til alle menigheder. Materialet hedder *Spor at gå* og er oplæg til samtaler i menighederne. Materialet beskriver seks grundlæggende spor, som troen kalder os til at gå ad, og det lægger altså op til en samtale om de værdier, der kendetegner os som kirke. De seks spor er:

Fremad – fordi det at være kristen er at være blevet sat i en bevægelse i efterfølgelse af Jesus, der kalder os til at følge ham og være kirke i den tid, der er vores.

Bagud – fordi vi er en del af en samtale, mennesker har haft med og om Gud lige siden verdens skabelse. Vi lærer Gud at kende i den samtale, som vi finder i Bibelen og i den kristne tradition.

Nedad – fordi Jesus ved at træde ind i vores verden viste os, at Gud altid møder os på vores laveste sted. Det er i dybden, vi står ansigt til ansigt med Gud, når vi knæler ned og tjener.

Opad – fordi vi kender Gud som opstandelsens Herre, der oprejser det, der er faldet, og skaber nyt liv ud af det, der synes at være dødt.

Indad – fordi den kristne rejse også er et personligt discipelskab: At fornyes i det indre menneske, som Paulus taler om, at heles i sine sår og forsones med sig selv, vores medmennesker og med Gud.

Udad – fordi kirken er sendt med et godt budskab til verden og sendt til at invitere alle mennesker ind i et liv med Gud.

Sporene er ikke et forsøg på at beskrive værdierne. Men de skal udtrykke nogle grundlæggende teologiske sandheder, som skal sætte os i gang med en samtale om værdierne og om hvilket fællesskab, vi er kaldet til at være. Hvordan skal vi forstå og bruge Bibelen i vores sammenhæng? Hvad vil det sige at være en inkluderende kirke? Hvordan bliver troen og kirken relevant for nye mennesker? Hvordan lytter vi til Guds kald i vores liv og i vores menigheder? Sporene er lagt ud – nu glæder vi os til at følge dem sammen i det kommende år.

»» *Målet for Synoden er, at vi får beskrevet vores grundlæggende værdier, vores formål med at være kirke sammen.* ««

Min dåb

Mercy er 15 år gammel og blev døbt den 27. august 1923 i Hjørring Baptistkirke.

[≡] [📷] Mercy Mang Thang

» Jeg bor i Hjørring sammen med begge mine forældre og mine tre brødre. Begge mine forældre kommer oprindeligt fra Myanmar (Burma).

Jeg valgte at blive døbt, fordi jeg tror, at der er en Gud, som kigger ned på os, og som for evigt vil være der ved min side.

Det var en nem beslutning at træffe for mig, fordi jeg vidste, at jeg ville give mit liv til Gud, for Gud har givet mig alt godt. Jeg er sund, min familie er sund, og jeg klarer mig godt i skolen. Gud har også givet alt, hvad jeg har brug for, og det er jeg taknemmelig for.

Hele mit liv har jeg sammen med min familie været med til mange gudstjenester, og det

er også en af grundene til, at jeg har valgt at blive døbt. På en måde er jeg vokset op med Gud. Når livet nogle gange kan blive hårdt, beder jeg til Gud, og så får jeg ofte en ro i mig bagefter, for jeg véd, at Gud er ved min side.

Forberedelsen

Inden jeg blev døbt, var jeg med til et Alpha Ungdomskursus, som er målrettet de unge i

vores burmesiske fællesskab. På det kursus havde jeg mulighed for at stille spørgsmål og lære om Jesus, og i det hele taget lære om, hvad det vil sige at tro på Gud og Jesus.

Vi var i alt otte, der blev døbt den dag. Jeg husker det som en stor festlig dag fyldt med en god stemning. Jeg glæder mig til at følge Gud og lade hans ord inspirere mig på den vej, jeg vælger at gå i mit liv.«

» Når livet nogle gange kan blive hårdt, beder jeg til Gud, og så får jeg ofte en ro i mig bagefter, for jeg véd, at Gud er ved min side. «

Glimt fra Genstart2025

Sammen på vej – Synode.

[≡] Lasse Åbom

En milepæl i Genstart2025 bliver den fælles Synode i pinsen den 6.-9. juni 2025 i de fantastiske rammer i Kulturcenter Vendsyssel i Sæsing. Nu véd vi godt, at ordet Synode kan lyde både gammeldags og højpanedet – men lad dig endelig ikke skræmme af navnet. Vi har valgt at holde fast i det gammeldags ord for et kirkemøde, fordi det netop betyder »Sammen på vej« (»Syn« = sammen, og »Hodos« = vej).

Synoden er for alle

Vi håber, at alle baptister har lyst til at være en del af fællesskabet og festen og udstikke den vej, vi skal gå sammen i fremtiden. Vi planlægger et program med god tid til at tale sammen, til at synge, bede og fejre gudstjeneste sammen, til at lære nyt, lytte og møde hele den brede baptistiske kirkefamilie. Det er ikke et årsmøde med for-

handlinger og resolutioner og heller ikke et teologisk maratonløb kun for de indviede. Synoden er for alle, og vi håber, så mange som muligt vil skrive datoen i kalenderen og være med i samtalen.

Navne

Døbte

Hjørring

19.05.2024: Camilla Steengaard, f. 01.03.2005

Roskilde

01.10.2023:

Eowyn Sofia Petersen-Sonne, f. 07.11.2007

Jeannette Borre Schmidt, f. 08.05.1968

Silje Maigaard Krabbe-Sørensen, f. 21.08.2009

25.02.2024:

Magnus Wesselhoff Müller, f. 06.03.2005

Mette Asgaard, f. 20.01.1968

Optaget

Roskilde

25.02.2024:

Anita Nygård, f. 06.03.1962, døbt 11.05.1973, tilflyttet fra

Roskilde Vineyard

Øystein Nygård, f. 13.12.1958, døbt 23.05.2021, tilflyttet fra Roskilde Vineyard

Døde

Hjørring

Birgit Gørler, født 22.02.1941, døbt 16.10.1960 i Hjørring,

døde 05.05.2024

Korskirken, Herlev

Vinie Stigborg, født 03.07.1940, døbt 23.03.1941 i Hvidovre Kirke, døde 07.05.2024

Nørresundby|Vodskov

Knud Thorngaard Bager, født 20.08.1926, døbt

02.08.1942 i Gandrup, døde 31.03.2024

Anna Jensen, født 31.01.1939, døbt 05.06.1955 i Ingstrup,

død 12.03.2024

Thisted

Ove Krabbe, født 13.03.1948, døbt 11.03.1962 i Thisted, døde 11.04.2024

Tølløse

Flemming Hansen, født 18.12.1947, døbt 11.04.1965 i Tølløse, døde 08.04.2024

Harriet Vestergaard, født 01.11.1938, døbt 08.06.1958 i

Tølløse, døde 03.05.2024

Østervrå Frikirke

Anna Marie Cecilie Nielsen, født 25.02.1925, døbt

03.03.1946 i Østervrå, døde 04.04.2024

Anders Christian Vagn Jørgensen, født 25.03.1935, døbt

16.08.1953 i Brande, døde 09.04.2024

Karmelkirken, Aalborg

Birgit Lemcke, født 22.04.1952, døbt 06.04.1969 i Karmelkirken, døde 15.03.2024

Alting har sin tid

Også i Nyrup bliver de hængende længere over kirkekaffen. Det samme beretter andre mindre menigheder om. Er kvantitet ved at blive erstattet af kvalitet – som et frø i mulden?

[≡] Jamie Lynn Cunningham
[📷] Private

Den 31. december 2024 opløses en af baptisternes ældste menigheder officielt. Midtsjællands Baptistmenighed i Nyrup har på to på hinanden følgende ordinære menighedsråd vedtaget at opløse menigheden ved årets udgang. De glæder sig dog over, at

de handlede rettidigt og ordentligt overfor hinanden, selv om ikke alle ønskede lukningen. De kan se hinanden i øjnene vel vidende, at de har samarbejdet i en god tone og haft omsorg for hinanden.

»» De handlede rettidigt og ordentligt overfor hinanden, selv om ikke alle ønskede lukningen. ««

Samlingspunkt

Som så mange andre landmenigheder, der engang samlede mange børn og unge i søndagskole, til spejdermøde og ungdomsforening, er også Midtsjællands menighed i dag stærkt forandret på grund af den almene demografiske udvikling. Menighedsfællesskabet består nu primært af ældre og har et vigende medlemstal.

Kirkebygningens store udvidelse i 70'erne, Pyramidesalen, er nærmest blevet et mindesmærke over menighedens samlingskraft, og lokalerne er områdets mest eftertragtede samlingssted. Derfor er det ikke uden vemod, menigheden forlader de lokaler, der betød så meget for fællesskabets sammenhold. De håber på, at bygningen fortsat kan blive brugt til kristne formål, men »den må hellere blive revet ned fremfor at stå og forfalde«, siger fjerde-generations baptist, Anni Kofoed.

Alt det praktiske

Det er tydeligt under interviewene, at medlemmerne holder enormt meget af hinanden og har en stærk baptistisk tradition. Selv om de fleste er langt over pensionsalderen, så er de heldigvis mobile nok til at køre ca. 15-20 kilometer til andre menigheder i Tølløse, Holbæk, Ringsted, Osted¹ eller en folkekirke.

Medlemmernes generelle helbred har gjort omsorgstjenesten i menigheden lettere, da kun få har haft brug for besøg, men helbredet holder ikke for evigt, og der er for få unge kræfter til at bære de knap halvtreds medlemmer selvstændigt videre.

Flere har kunnet klare at besøge de syge i en præsteløs tid, men de praktiske opgaver med

bygningens vedligehold fylder mere, end de fleste bryder sig om. Menigheden samles dog fortsat til gudstjeneste om søndagen med skiftende prædikanter. Nogle få synger morgensang sammen om onsdagen, og nogle, der normalt ikke kommer i kirken, nyder fællesskabsaftener. Derudover har menigheden en lille gruppe i Kvindenetværket samt to cellegrupper.

På nuværende tidspunkt ser det ud til, at alle de forskellige forsamlinger stopper til januar, da opsætning af stole og bord, madlavning og oprydning er blevet for tungt. Men de længes stadig efter Gud og efter andre, de kan dele Gud med.

Ordentlighed

Menighedens trofaste kerne fik i hast dannet et menighedsråd med fem medlemmer tilbage i 2017 efter flere turbulente år og overvejelser om at lukke allerede i 2016. Det skulle gøres ordentligt og med omsorg, og derfor blev beslutningen først taget i 2023. I den svære erkendelse og processen frem mod en ned-

»» *Det skulle gøres ordentligt og med omsorg, og derfor blev beslutningen først taget i 2023.* ««

læggelse af Midtsjællands Baptistmenighed har netop ordentlighed været en bærende værdi. Alle var enige om at holde fokus på en god tone og koncentrere sig om nedlukningen. Endelig ønskede de at holde en takkefest for menigheden, der gennem generationer har været et fast samlingssted og dannet udgangspunkt for andre sjællandske menigheder.

Det stærke sammenhold og den fælles forståelse for den svære situation betyder rigtig meget for dem, der har været en aktiv del af processen. De håber, at alle bliver velsignet i deres fremtidige menigheder og åndelige fællesskaber, og at menighedens penge kan blive til velsignelse for BaptistKirkens projekter og forvaltning. Der er også et underliggende håb om, at eventuelle gamle sår læges, når frøet lægges i Nyrups muld.

1 Evangelisk Frikirke Danmark

De senere år har menighedens gudstjenester været holdt i Pyramidesalen.

Unge engagement i internationalt missionsarbejde

Unge engagement i internationalt missionsarbejde er drevet af et ønske om at gøre en forskel, lære nye kulturer at kende og udvikle deres egne evner.

[≡] Iben Kragh Nørlund

[🔒] Private

Unge mennesker har ry for at være optaget af sociale medier og øjeblikkelig tilfredsstillelse, men jeg oplever, at de søger fællesskaber og frivilligt arbejde, hvor de kan gøre en forskel.

Deres søgen er intens og udbredt, men svær at fange? Rekruttere? Eller bare blive helt klog på? Deres søgen er drevet af et dybt ønske om at skabe forandring, lære nye færdigheder og opleve verden på en meningsfuld måde.

Hvorfor internationalt missionsarbejde?

De unge angiver flere grunde til deres engagement i internationalt arbejde. For det første har de et stærkt ønske om at gøre en forskel. Mange er motiveret af en passion for at hjælpe andre og at se den konkrete effekt af deres indsats. Derudover tiltrækkes de af muligheden for at lære om og blive inspireret af andre kulturer for at udvide deres horisont og berige deres forståelse af verden.

En anden faktor er ønsket om ansvar og personlig udvikling. Gennem missionsarbejde, fx i Yego¹, får unge chancen for at tage ansvar og få nye kompetencer i praktisk og administrativ projektledelse, men også indenfor det relationelle og kulturudvekslingen. De oplever,

»En passion for at hjælpe andre.«

at deres bidrag har en direkte indvirkning på projekterne og på de mennesker, de hjælper. Det kan være utroligt givende og motiverende.

Frivillig i det internationale missionsarbejde

I 2018 deltog jeg på en af Yegos studieture og oplevede landet Rwanda, dets mennesker og de projekter, der var i gang. Det var helt fantastisk, givende, udfordrende og inspirerende. Oplevelsen gjorde en stor forskel for mig og var en afgørende faktor for, at jeg samme år ansøgte om at blive en del af Yego-teamet. Studieturen gav mig et grundlæggende kendskab til partnerskabet mellem Yego og BaptistKirkens internationale missionsudvalg og til selve projekt- og missionsarbejdet.

Jeg blev dybt inspireret af de fantastiske, handlekraftige og motiverede børn og unge, jeg mødte i Rwanda. Deres livsbetingelser var og er barske, men deres evne til at gribe mulighederne var utroligt inspirerende. Muligheder, som kræver meget af dem, men som de stoler på, kan skabe håb, fællesskab og livskvalitet. De har en grundlæggende tillid til, at selv på trods af uretfærdige livsvilkår, har Gud en plan for dem og en uendelig kærlighed til dem.

Efter seks år finder jeg stadig og måske endda mere motivation for det internationale arbejde. Det er uvurderligt at være en del af et partnerskab, som skaber forandring og gør en forskel. På min seneste tur til Rwanda oplevede jeg igen, at jeg er med til at skabe rammerne for, at projekternes indhold kan skabe håb og forandring i børnenes hverdag, og samtidig opbygger jeg tætte relationer og venskaber, som har stor betydning i mit eget liv.

En del af Yegos arbejde

Mange unge danskere og rwandere i Yego har efterfølgende engageret sig i det internationale arbejde. Den erfaring og de relationer, de har opbygget gennem Yego/AEBR Youth², har en umiddelbar effekt, men også en langsigtet indflydelse på deres engagement i internationalt arbejde. Det er en glæde at se tidligere frivillige fortsætte med at bidrage til globale projekter og tage deres erfaringer og lærdom med sig videre.

Hvordan rekrutterer og fastholder vi de unge?

At forstå, støtte og arbejde målrettet med de elementer, som er med til at skabe kendskab og motivation hos unge, er nøglen til at rekruttere og fastholde dem i det vigtige arbejde.

Den mest afgørende faktor er relationerne. Det er vigtigt at skabe et miljø, hvor relationer og fællesskab er i fokus. Unge ønsker at engagere sig frivilligt sammen med deres venner. Samarbejdet med mennesker fra både Danmark og Rwanda, som man er blevet venner med, giver en sjovere og mere givende oplevelse. Det skaber en følelse af fællesskab og tilhørsforhold, som er afgørende for langvarig motivation.

Desuden oplever mange unge, at arbejdet er meningsfuldt for dem selv og for de børn og unge, de skaber forandring for, og for de lokalsamfund, hvor projekterne er med til at skabe udvikling. Følelsen af at gøre en reel forskel motiverer til at fortsætte den frivillige indsats.

» De fantastiske, handlekraftige og motiverede børn og unge, jeg mødte i Rwanda. «

Det er også afgørende at kommunikere de gode historier fra missionsarbejdet på en positiv, fortællende og inspirerende måde. At høre om de positive forandringer skaber en nysgerrighed og interesse, som vil give lyst til at deltage og blive frivillig. Det kan gøres gennem sociale medier, workshops, foredrag og personlige beretninger fra tidligere frivillige.

Endelig skal vi blive bedre til at introducere børn og unge til missionsarbejde i en tidlig alder. Ved at inkludere information om missionsarbejde i børne- og ungdomsprogrammer, i spejderarbejde og på Sommerstævnets spor kan vi skabe en tidlig interesse og kendskab til arbejdet. Forhåbentlig vil de så finde det spændende og naturligt at engagere sig, når de bliver ældre. Det vil sikre en kontinuerlig strøm af dedikerede unge, der er klar til at tage stafetten op og fortsætte vores internationale missionsarbejde.

Hvad ville Jesus have gjort?

Ad hvilken vej fører ønsket om genstart Baptistkirken i Danmark?
Hvad skal vi hver især forholde os til?

[≡] Benny Klarholt

[📷] Jacob Kiesow

Der tales om forsoning mellem mennesker. Der tales om at lade noget bag sig, at tilgive og komme videre. Forsoning og tilgivelse forudsætter viljen til at mødes og at møde hinanden. Det handler ikke om møder i traditionel kristen forstand, men om at møde hinanden – den, du mærker din uforsonlighed i forhold til – for at mærke det uforløste og stå ved det både i dig selv og den anden i konflikten. At møde hinanden på kontaktgrænsen, der hvor følelser og liv er mærkbare og transparente. Der, hvor sårbarhed er den ærlighed og vilje til hinanden, som åbner muligheden for dialog. Et møde mellem mennesker, hvis intention er at lytte for at høre, hvad der siges, i modsætning til at bruge tiden, mens den anden taler, til at forberede sit eget indlæg.

Tilgivelse er ikke at glemme

Jeg har været ude af fællesskabet i en del år og kender derfor ikke til det, der har skabt uenig-

hed, konflikt og afstand mellem mennesker og måske menigheder. Tidligere har det været mellem de gamle og traditionelle menigheder og de, der ville mere. Begge har ønsket, at der skulle ske noget. Det ene syn forenet i »sådan plejer vi« og det andet i »vi vil mere«. Og menighedsfællesskaber, såvel som venskaber, er blevet brudt op. Mennesker og menigheder er ladt tilbage. Samtalen forstummede, og man vidste, hvad de andre tænkte og mente. Og hvis – lad mig kalde det søndagsskole-opfattelsen – af tilgivelse er den fremherskende mellem os, så tror vi stadigvæk, at tilgivelse er at glemme. Men vi glemmer ikke. Vi husker. Og smerten forsvinder ikke. Hvad ville Jesus have gjort? En væsentlig detalje i hans møde med mennesker er hans ord: »Gør det ikke igen!« Tilgivelse er ikke at glemme, men at to er enige om, at uenigheden ikke skal hindre eller ødelægge relationen. Den samtale kræver vilje fra to parter. Det møde og den samtale er baggrund for sand og ærlig genstart.